

РЕШЕНИЕ

№ 2394

гр. София, 12.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 29.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **6766** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 156, ал. 1 от Данъчно-осигурителен процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано по жалбата на [фирма], адрес по чл.8 от ДОПК и адрес за кореспонденция: гр. С., ж.к. „Крива река“, [улица], вх. В,ет.1, ап.21, представлявано от Ц. Й. П., чрез адвокат И. А. М., Съдебен адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], вх. В срещу Ревизионен акт № Р-22220220004420-092-001/11.01.2021 г. издаден от ТД на Н. гр. С., потвърден в обжалваната част с Решение № 868/08.06.2021 г. на Директора на Дирекция ОДОП С. при ЦУ на НАП, с което за данъчни периоди м. 01, м. 03, м. 06, м. 07, 2019 г.; е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по фактори издадени от доставчиците: [фирма] с ЕИК[ЕИК] в размер па 18560,30 лв.; [фирма] с ЕИК[ЕИК] в размер на 4706.00 лв. и [фирма] с ЕИК[ЕИК] в размер на 35161,76 лв. и в резултат на гореизложените корекции са променени резултатите по справките декларации за съответните данъчни периоди и е определен допълнителен ДДС за внасяне в общ размер па 58428,06 лв. и съответстващите лихви в размер на 14277,06 лв.

В жалбата се представят съображения за незаконосъобразност на обжалвания акт, твърди се , че същият е издаден е в противоречие с разпоредбите на чл. 6, чл. 68,

ал.1,т. 1 от ЗДДС, във връзка с чл.70, ал.5 от ЗДДС, решението е необосновано и немотивирано, фактическите констатации и правни изводи не се подкрепят от събраните в хода на производството доказателства. Моли се да бъде отменен ревизионния акт.

В съдебно заседание жалбоподателят [фирма], чрез адв. И. А. М., редовно уведомен, се представлява от адв.М.. Адв. М. моли съдът да уважи жалбата и отмени РА в обжалваната част, в която РА не е отменен с решението. Мол за срок за писмени бележки. Претендира разноски, за което представя списък.

Ответникът И.Д. ДИРЕКТОР НА ОДОП - С. ПРИ ЦУ НА НАП, редовно призован, не изпраща представител.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд – София град, като прецени събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност и обсъди доводите на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Ревизионното производство е образувано на основание чл. 112 и чл. 113 от ДОПК въз основа на Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22220220004420-020-001 / 23.07.2020 г., връчена по електронен път па 31.07.2020 г.. издадена от П. Т. П., на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., упълномощена със Заповед №РД-01-818/10.05.2019 г. на и. д. директор на ИД на НАП С., за определяне резултатите по реда на ЗДДС па [фирма] за данъчни периоди 11.10.2016 - 30.06.2020 г. Със Заповед за изменение на ЗВР /ЗИЗВР' №Р-22220220004420-020-002/28.10.2020 г., издадена от К. Г. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., в качеството на заместник на П. Т. П. /Заповед №РД-84- 2200/1013/26.10.2020 г./ срокът за завършване на ревизията е определен до 31.12.2020 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22220220004420-092-001/11.01.2021 г., връчен на 11.01.2021 г. В срока и на основание чл. 117, ал. 5 от ДОПК не е подадено възражение срещу предложението за установяване на задължения, направено в РД. Ревизията приключила с РА №Р-22220220004420-091 - 001/10.02.2021 г.. издаден от П. Т. П. - орган, възложил ревизията и Г. С. Б., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията.

С РА са определени резултати за ревизираните периоди - ДДС за внасяне в размер на 169 909.27 лв. и съответните лихви в размер на 25 536.70 лв., при деклариран и внесен данък в размер на 34 723.50 лв. и внесени лихви - 134.68 лв.

С оглед събиране на доказателства и установяване на факти от значение за определяне на резултатите за ревизираните данъчни периоди на дружеството е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/. изх. №Р-22220220004420-040-001/31.07.2020 г.. в отговор на което са представени изисканите документи и обяснения. Инициирани са насрещни проверки на 4 от контрагентите му, за резултатите от които са съставени протоколи по реда на чл. 50 от ДОПК. С нарочен протокол е присъединен Протокол №П-22220219203892-073-001/29.06.2020 г. от

извършена проверка на ревизирия субект, ведно със събраните в хода ѝ доказателства.

Установено е, че дейността, извършвана от [фирма], е строителство на жилищни и нежилищни сгради, общо строителство на сгради и строителни съоръжения. През периода, попадащ в обхвата на ревизията, е имало назначени по трудово правоотношение 44 работника на длъжности общ работник, технически ръководител, строителен инженер; техник поддръжка на сгради и машини.

След анализ на доставки те, по които дружеството е изпълнител, не са установени основания за корекция на декларираното.

С РА, на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗДДС е отказано право на приспадане на данъчен кредит, както следва:

В размер на 18 560.30 лв. по 12 фактури с предмет материали, издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК], за данъчен период 01.03.- 31.03.2019 г.

На доставчикът е извършена проверка, за резултатите от която е съставен протокол № П-22221020143613-141-001/14.09.2020 г. Констатирано е, че е нерегистриран по реда на ЗДДС на 20.01.2020 г. при установени обстоятелства по чл. 176 от ЗДДС. Включил е фактурите в дневника за продажби и справка-декларация за данъчния период. Не е подал годишна данъчна декларация за 2019 г. Декларирал е 4 назначени по трудово правоотношение работника на длъжност продавач-консултант. Няма заведени дълготрайни материални активи. Връчено му е по електронен път ИПДПОЗЛ, като изисканите документи и обяснения не са представени в определения за това срок.

От ревизирия субект са ангажирани проформа фактури, придружени от стокови разписки и приемо-предавателни протоколи, както и отчет по журнала на операциите с доставчик [фирма]. без подпис на изготвил.

В размер на 76 623.03 лв. по 9 фактури с предмет аванс и услуги, издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК], за данъчни периоди 01.10.-30.11.18 г. и 01.03.-31.03.2019 г.

В хода на проверка, обективизирана в Протокол №П-22221420143609-141-001/12.10.2020 г. на дружеството е връчено - по реда на чл. 32 от ДОПК ИПДПОЗЛ, като изисканите документи не са представени нито в определения за това срок, нито до датата на приключване на ревизионното производство. Установено е, че е дерегистрирано при установени обстоятелства по чл. 176 от ЗДДС на 17.04.2019 г. За 2018 г. е подало ГДД по чл. 92 от Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ с посочена данъчна загуба. Декларирало е 11 трудови договора за назначени на длъжност общ работник строителство. Включило е издадените към ревизирия субект фактури в дневниците за продажби и справки-декларации за съответните данъчни периоди.

От страна на [фирма] са предоставени: Договор за СМР от 10.08.2018 г., сключен с този доставчик, за работи на обект „Енергийно обновяване на многофамилна жилищна сграда, бл. 4/51, [улица], вх. А, Б, В, Г, Д, Е и Ж. [населено място] и Приложение №1 към него с изчерпателно изброени подлежащите на извършване дейности: Протокол /Акт/ №1 за действително извършени СМР към 22.02.2019 г.

В размер на 4 706.00 лв. по 3 фактури с предмет материали, издадени от [фирма]. ЕИК[ЕИК]. упражнено през Данъчен период 01.11-30.11.18 г.

При извършената на доставчика проверка, за която е съставен протокол №П-22221020143602-141 -001/12.10.2020 г., след проведена процедура по чл. 32 от ДОПК е връчено ИПДПОЗЛ като изисканите Документи и обяснения не са представени.

Констатирано е, че е дерегистриран при наличието на обстоятелства по чл. 176 от

ЗДДС на 28.12.2018 г., не е подал ГДД за 2019 г., не е имал назначени по трудово и извънтрудово правоотношение работници.

От ревизирия субект са предоставени три договора за доставка на стоки и материали, сключени през м. 09.2018 г., протоколи и стокови разписки, отчет по журнала на операциите за посочения доставчик.

В размер на 35 161.76 лв. по 25 фактури с предмет материали и дълготрайни активи, издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК], упражнено през данъчни периоди 01.03-31.03.2019 г. и 01.06.-31.07.2019 г.

Извършена е проверка, обективирана в Протокол №11-22221020143617-141-001/12.10.2020 г. Изисканите с връчено по чл. 32 от ДОПК ИПДПОЗЛ документи и обяснения не са представени нито в определения за това срок, нито до датата на приключване на ревизията. Фактурите са включени в дневниците за продажби и подадените справки-декларации за периодите, през които са издадени. Деклариран е сключен трудов договор със счетоводител. Не е подадена ГДД за 2019 г.

Ревизирианият субект е ангажирал приемо предавателни протоколи и стокови разписки.

Въз основа на събраните доказателства и на данните от ИС на НАП ревизириращите са заключили, че издадените от четирите дружества фактури не документират реално осъществени доставки на стоки/услуги.

Жалбоподателят оспорил определите с РА резултати, като претендира допуснати съществени процесуални нарушения - неспазване на основните принципи на ДОПК, несъбиране на относими доказателства и липса на обективна преценка. По повод отказа на данъчен кредит по издадените от [фирма] фактури изтъква, че на органите по приходите са предоставени договор и Акт. обр. 19 за приемане на извършените работи, доставчикът е имал назначени по трудово правоотношение 11 строителни работника, но тези факти не са взети предвид, като данъчният кредит е отказан поради липса на книга за начален и периодичен инструктаж за обекта, на който са изпълнени СМР. Във връзка с фактурираните стоки от останалите три доставчика счита, че в хода на ревизията са представени достатъчно доказателства за действителното осъществяване на доставките - договори, приемо-предавателни протоколи, стокови разписки, закупените материали са използвани за извършените от [фирма] облагаеми доставки, фактурите са разплатени, като данъчният кредит е отказан поради липса на доказателства за превоз на стоките, което е в противоречие с разпоредбите на материалния закон. Твърди, че данъкът по фактурите е правомерно начислен, за което са представени дневник на сметки 411 Клиенти. 4532 Начислен ДДС за продажбите, 503 разплащателна сметка и 703 Приходи от продажба на услуги за периода 01.08. – 31.08.2018 г., обратна ведомост, договори за възлагане на СМР и доставка на материали, банкови извлечения за плащане по фактурите. Позовавайки се на практика на Съда на Европейския съюз настоява, че дружеството е действало добросъвестно, а органите по приходите не са установили знание за участие в данъчна измама.

По изложените съображения иска РА да бъде отменен като незаконосъобразен в оспорената му част.

Ответникът като съобразил изложените мотиви в ревизионния доклад, ревизионния акт, приложените доказателства и аргументите на жалбоподателя, изменил Ревизионен акт №Р-22220220004420-091-001/10.02.2021 г., издаден от П. Т. П. - орган, възложил ревизията и Г. С. Б. - ръководител на ревизията, в оспорената част, като установения резултат по реда на ЗДДС за периода 01.03.-31.03.2019 г. - данък за

вносяне в размер на 80 457.12 лв. определил на данък за вносяне в размер на 38 834.09 лв., ведно със съответните лихви, отменил Ревизионен акт №Р-22220220004420-091-001/10.02.2021 г. в оспорената част по определен резултат за данъчен период 01.11. - 30.11.2018 г.. ведно със съответните лихви и потвърдил Ревизионен акт №Р-22220220004420-091 -001/10.02.2021 г. в останалата оспорвана част, която е предмет на съдебното обжалване.

По делото са приети СТЕ и ССЧЕ.

Административен съд София-град, като взе предвид констатациите в обжалвания ревизионен акт, становищата на страните и представените по делото доказателства, достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, след изчерпване на фазата на административния контрол.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му.

Съдът счита, че обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 118, ал. 2 от ДОПК, във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за НАП, в кръга на определените му правомощия и в предвидената форма, съгласно чл. 119 и чл. 120 от ДОПК, в която е определен размерът на обжалваните задължения. По административната преписка е приложен ревизионен доклад и предвид разпоредбата на чл. 120, ал. 2 от ДОПК, Ревизионният доклад е неразделна част от ревизионния акт и в този смисъл може да се приеме, че мотивите на ревизионния доклад са и мотиви на ревизионния акт.

С оглед преценката за материалната законосъобразност на ревизионния акт, следва да бъде установено дали е обоснован отказът на ревизиращия орган за възстановяване на данъчен кредит по отношение на процесните, посочени по-горе фактури, с аргумент за липсата на реалност на осъществените доставки и липса на доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС, поради непредставянето на документи, удостоверяващи вида на услугата, материална, техническа и кадрова обезпеченост да реализира доставките, не е декларирано кои лица пряко са извършили услугите, има ли разходи за транспорт на работниците във връзка с услугите, заповеди за командироване, ношувки, необходимата професионална квалификация. На това основание - ревизиращият орган е направил извод, че не възниква правото на приспадане на данъчен кредит, съгласно чл. 68, ал.1 от ЗДДС. Жалбоподателят оспорва материалната законосъобразност на този извод, като посочва, че доставките по процесните фактури са реално осъществени.

Видно от събраните в хода на административното и съдебното производство доказателства, както и от извършените СТЕ и ССЧЕ безспорно се установява, че от доставчиците реално са извършени процесните доставки.

След като не е налице твърдяната от ответника липса на реални доставки, то и извършеният с процесния РА на това основание отказ на право на приспадане на данъчен кредит е незаконосъобразен.

С обжалваният РА е отказано правото на приспадане на ДДС за получени материали от доставчиците по-горе и за извършените услуги СМР.

Общият размер на отказано право на приспадане на данъчен кредит с процесния РА е в размер на 135 051,09 лв. и е определен ДДС за внасяне в размер на 135 051,09 лв. и съответните лихви в размер на 25 536,70лв. С решение № 868/08.06.2021г. на Директора на Дирекция „ОДОП“ [населено място] при ЦУ на НАП, РА е частично отменен в частта, в която е отказан данъчен кредит за получени услуги СМР за данъчен период м. 11. 2018г. в размер на 35 000 лв. и лихви в размер на 7 671,45лв. и за данъчен период м. 3. 2019г. в размер на 41 623,03лв. и лихви в размер на 6 605,61лв.

След частичната отмяна имущественият интерес, по дело е в размер общо на 72 705,12 лв. допълнително определен ДДС за внасяне, в това число главница в размер на 58 428,06 лв. и лихва в размер на 14 277,06 лв.

С обжалваният ревизионен акт ревизиращият екип е приел, че в конкретната хипотеза не са налице реални доставки на стоки от доставчиците [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК] и [фирма] с ЕИК[ЕИК]. В резултат на това е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по получени материали за извършване на СМР, защото не било ясно каква е техническата и кадрова обезпеченост на доставчика и как е извършен транспорта. Както посочихме по-горе с обжалваният РА беше отказан правото на приспадане на ДДС и за извършените услуги СМР, която част от РА е отменена от Директора на Дирекция „ОДОП“.

С допълнителна молба вх. № 23-22-408#3/20.05.2021г. по описа на ДД“ОДОП“ са представени в хода на административното производство доказателства за въпросните стоки и материали и транспортни разходи за доставянето им.

При все това, че ответникът е установил, че за удостоверяване на факта на завършените и приети СМР са представени приемно - предавателен протокол Акт обр. 19, който отговаря на посочения в съответния договор предмет на строителни работи. Установено е че приемно-предавателните протоколи обр.19, се използват като доказателства за удостоверяване, че страните са приели за извършени посочените в тях ремонтни дейности и доставка на материали включени в тези ремонтни дейности, за доставката им също са съставени примо-предавателни протоколи, без мотиви в тази връзка е стигнал до заключението, че в конкретния случай същите не доказват реалното извършване на отразените в тях доставки на материали. Отделно от това Ревизиращия екип твърди, че са налице симулативни сделки, документирани с цел намаляване на дължимия ДДС за ревизирувания период.

От приетото и неоспорено от страните заключение по допуснатата ССЧЕ, която съдът кредитира, се установява, че: процесите фактури, издадени от дружествата: [фирма] с ЕИК[ЕИК]; [фирма] с ЕИК[ЕИК] и [фирма] с ЕИК[ЕИК] са отразени в хронологичните регистри на синтетичните и аналитични счетоводни сметки на [фирма]. Съставените счетоводни записвания за всяка от фактурите и предмета на доставката са посочени в заключението на вещото лице.

Вещото лице по ССЧЕ е установило, че в счетоводството на [фирма] са отчетени приходи от продажба на стоки и услуги с начислен ДДС във връзка с извършените разходи по получените процесии доставки по

кредита на счетоводна сметка 709 „Приходи от други продажби“ за продадените стоки/материали и по кредита на счетоводна сметка 703 „Приходи от продажба на услуги“ с данъчната основа на доставените услуги“ на [фирма].

[фирма] е вложило получените стоки/материали от доставчиците [фирма] с ЕИК[ЕИК]; [фирма] с ЕИК[ЕИК] и [фирма] с ЕИК[ЕИК] при изпълнението на своите последващи доставки на обект Б. с възложител [община].

Вещото лице е установило, че всички фактури, издадени от доставчиците: [фирма] с ЕИК[ЕИК]; [фирма] с ЕИК[ЕИК] и [фирма] с ЕИК[ЕИК] са платени в брой или по банков път с лични или заемни средства от [фирма]. Съставените счетоводни записвания и датите на плащане са описани за всеки от доставчиците.

От приетото и неоспорено от страните заключение по допуснатата повторна СТЕ, която съдът също кредитира, става ясно, че: „съпоставените, представени и приложени в делото фактури, складови разписки, протоколи и Актове за доставка и монтаж на материали и изделия, сравнени на място с приложените количествени сметки в проектите, в т.ч. и таблиците за надвишение сочат за :

Действително реализирани строително-монтажни и ремонтни довършителни дейности;

Действително осъществени реални доставки строителни материали и изделия, предназначени за довършителни работи и строителния процес на съответните обекти, които довършителни работи отговарят на:

предписанията на проекта;

отговарят на условията на сключените Договори за извършване на СМР;

влаганите строителни материали и изделия в строежите са обвързани с посочените такива в ПСД на Проекта и съобразени с предмета на дейността;

отговарят по вид и количество на утвърдените ПСД и приложените К..

Предметът на доставките на строителни материали и изделия са стриктно съобразени и обвързани със съставените ПСД, служат за крайна реализация на договорените условия между всички участници в строителния процес.

Анализ на представените по дело писмени доказателства и приетите заключения на ССЧЕ и СТЕ сочат, че документите съдържат идентични данни по отношение изпълнените доставки и начина на плащане на дължимите суми по доставките. Значителният брой на тези документи и големият обем

информация, който се съдържа в тях, изключва възможност те да са съставени с оглед процесното ревизионно производство, с цел да удостоверят благоприятни за жалбоподателя факти. Предвид това, следва да се приеме, че тези писмени документи са автентични и са съставени от жалбоподателя и неговите доставчици, за да обективират насрещните волеизявления, относно фактическото осъществяване на престациите, за които те са се задължили по обсъжданите доставки. Автентичността и истинността на приобщените по преписката и съответно по делото документи, не са подложени на съмнение от ответника, нито пък са ангажирани доказателства за обратното. Същите не са оспорени, поради което няма пречка фактите и обстоятелствата, за които се отнасят, да се приемат за установени така, както са отразени в документите.

Както преките доставчици, така и жалбоподателят са регистрирани по реда на ЗДДС субекти към момента на извършване на процесните сделки. Спор и съмнение по отношение на тези обстоятелства не се формира между страните;

Процесните стоки физически съществуват и са доставени видно от ССЧЕ и СТЕ, защото жалбоподателят не би могъл да извърши последващите доставки на СМР към своите възложители без да получи процесните материали.

Издадени са редовни, съобразно изискванията на Закона за счетоводството и ЗДДС, фактури и документи. При тези обстоятелства, видно и от заключението по ССЧЕ спор в тази връзка също не е налице. Първичните счетоводни документи са обективирани в установената, както от общия, така и от специалния закон форма и съдържат изискваната от тях информация за всяка конкретна стопанска операция. Налице са договори приемо-предавателни протоколи доказващи доставката на строителните материали. Налице са и транспортни разходи извършени от жалбоподателя, за което са представени доказателства.;

Данъчната основа и дължимият косвен данък са разплатени между съконтрагентите. В тази насока трябва да се добави, че органите по приходите не са констатирали нередности по отношение на заведената от жалбоподателя счетоводна отчетност, поради което следва да се приеме, че счетоводството на ревизираното дружество е редовно заведено;

Така приетите за установени факти са необходими и достатъчни, за да се стигне до извода, че всяка една от процесните доставки е позитивно установен юридически факт и съответно, като правна последица от това, за жалбоподателя се е породило правото на приспадане на данъчен кредит, което той е надлежно упражнил.

В тази връзка е и Решение на Съда на Европейския съюз /седми състав/ от 13.02.2014 г. по дело С 18/13, според което - Директива 2006/112/ЕО на

Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска данъчнозадължено лице да извърши приспадане на данъка върху добавената стойност, начислен в издадените от доставчик фактури, когато въпреки, че стоката е била доставена, се установява, че тя не е била действително доставена от този доставчик или от негов подизпълнител, по-специално тъй като последните не са разполагали с необходимите персонал, материали и активи, разходите за тяхната доставка не са били оправдани в счетоводната им документация или се е оказало, че някои документи не са били подписани от посочените в тях като доставчици лица, стига да са изпълнени следните две условия-посочените обстоятелства да сочат за наличието на измама и въз основа на обективните данни, представени от органите по приходите, да се установява, че данъчнозадълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото на приспадане, е част от тази измама.

Указанията в решенията на Съда на Европейския съюз са ясни и конкретни. Правото на данъчен кредит е налице, когато една материална вещь е прехвърлена от определено данъчно задължено лице, което е овластило друг данъчно регистриран субект да се разпорежда фактически с нея като собственик, независимо от това дали вещта е била предоставена от посочения във фактурата пряк или предходен нему доставчик, дали е налице точно и коректно счетоводно отразяване, дали са съставени товарителници, пътни листове, приемо-предавателни протоколи и прочее, съпътстващи сделката документи (макар, че в конкретния случай всички тези документи са налице), дали са установени лицата, които са извършили доставката и с какво точно са ги извършили, освен в случаите на установена данъчна измама, за която получателят по доставката е знаел или е трябвало да знае.

В посоченото решение на Съда на Европейския съюз отново се препраща към предишни указания на Съда, за това, че данъчната администрация не може по принцип да изисква от данъчнозадълженото лице, което иска да упражни правото на приспадане на ДДС да провери, че издателят на фактурата за стоките, във връзка с които се иска упражняване на това право, има качеството на данъчнозадължено лице, разполагал е със стоките, предмет на доставката, бил е в състояние да ги достави и е изпълнил задълженията си за деклариране и за внасяне на ДДС, за да се увери, че доставчиците нагоре по веригата не са извършили нарушения или измама, или пък да разполага със съответни документи в това отношение.

Съотнасянето на това тълкуване с указанията, дадени в Решение на Съда на Европейския съюз от 13.02.2014 г. по дело С 18/13, налага очевидния извод, че задължаването на ревизираното лице, на прекия му доставчик и на предходните такива да представят документи, свързани в случая с начина на формиране на услугите, доставката на материалите и т.н. е допустимо и необходимо, когато посочените обстоятелства сочат за наличието на измама и въз основа на тях е възможно да се установи, че данъчнозадълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото на приспадане, е част от тази измама.

В случая, се установява, че подходът на органа по приходите е напълно

различен. Внасянето на съмнения относно фактическото извършване на доставката, обосновано с действия на преки доставчици обаче, само по себе си не е достатъчно, за да се откаже заявеното от жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит.

Този подход на административния орган е в явно противоречие с установените в процесуалния закон принципи за “обективност” и “служебно начало” /чл. 3 и чл. 5 от ДОПК/, според които органите по приходите и публичните изпълнители са длъжни да установяват безпристрастно фактите и обстоятелствата от значение за правата, задълженията и отговорността на задължените лица, като административните актове по кодекса се основават на действителните факти от значение за случая.

Крайният извод е, че съобразно данните, съдържащи се в приобщените по делото доказателства, следва да се приеме, че процесните доставки са осъществени юридически факти, поради което упражненото от жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит за процесните отчетни периоди, е фактически и правно обосновано, следователно ревизионният акт е незаконосъобразен в обжалваната част, поради което следва да бъде отменен.

Предвид гореизложеното, съдът намира, жалбата за основателна и като такава ще следва да бъде уважена, а ревизионният акт ще следва да бъде отменен като незаконосъобразен.

С оглед изхода на делото и предвид направеното искане от жалбоподателя, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ответникът ще следва да бъде осъден да му заплати сторените по делото разноски на основание чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.04 г. за Минималните размери на адвокатските възнаграждения, съобразно материалния интерес, в размер на общо на 5887 лв., в това число 2711 лева адвокатско възнаграждение, 3126 лева депозит за изготвените две заключения и 50 лева държавна такса, а до пълния претендиран размер отхвърля като неоснователен и недоказан.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 71 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма], адрес по чл.8 от ДОПК и адрес за кореспонденция: гр. С., ж.к. „Крива река“, [улица], вх. В,ет.1, ап.21, представлявано от Ц. Й. П., чрез адвокат И. А. М., Съдебен адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], вх. В срещу Ревизионен акт № Р-22220220004420- 092-001/11.01.2021 г. издаден от ТД на Н. гр. С., потвърден в обжалваната част с Решение № 868/08.06.20211. на Директора на Дирекция ОДОП С. при ЦУ на НАП, с което за данъчни периоди м. 01, м. 03, м. 06, м. 07, 2019 г.; е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по фактори

издадени от доставчиците: [фирма] с ЕИК[ЕИК] в размер па 18560,30 лв.; [фирма] с ЕИК[ЕИК] в размер на 4706.00 лв. и [фирма] с ЕИК[ЕИК] в размер на 35161,76 лв. и в резултат на гореизложените корекции са променени резултатите по справките декларации за съответните данъчни периоди и е определен допълнителен ДДС за внасяне в общ размер па 58428,06 лв. и съответстващите лихви в размер на **14277,06 лв.**

ОСЪЖДА Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място], да заплати на [фирма], адрес по чл.8 от ДОПК и адрес за кореспонденция: гр. С., ж.к. „Крива река“, [улица], вх. В,ет.1, ап.21, представлявано от Ц. Й. П., сумата в размер на 5887 /пет хиляди осемстотин осемдесет и седем/ лева, представляваща направени по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено.

СЪДИЯ: